

FARNÍČEK

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
3. ROČNÍK - ČÍSLO 31 - ZÁŘÍ 2005

Verča na Gerlachu

Jak líbezné je, když po horách
jdou nohy toho, jenž poselství
nese a ohlašuje pokoj, jenž
nese dobré poselství a
ohlašuje spásu...

(Iz 52,7)

Duchovní slovo

Skončily nám prázdniny a zase začíná školní rok. Začátek školy může být pro nás všechny, nejen pro školáky, výzvou k novému „odpíchnutí“. Přijměme tuto výzvu k tomu, abychom i ve svém duchovním životě vstoupili opět do „školy“ Ducha svatého, který nás uvádí do celé Pravdy. Novým začátkem pro farnost je i nástup nového duchovního správce.

Souhlasím, že je to spojeno i s náročností zvykat si na někoho nového, který ještě nezná lidi ani situaci, ale je to příležitost postoupit zase o kousek dál a najít třeba odvalu ke krokům, ke kterým jsme se dříve nedostali. Přeji tedy nám všem, ať začneme tento nový školní rok co nejlépe a hlavně ať v tom dobrém pokračujeme a vytrváme.

P. Jan Komárek, salesián

Poslední slovo otce Emila

Milí farníci, nemyslel jsem si, že tak záhy přestanu psát úvodníky do našeho Farníčku a budu psát osobní „epilog“. Z této farnosti odcházím po celkem krátké době. Někteří lidé se ptají, zda si budu stýskat. Musím se přiznat, že podobné otázky jsem dostal již dříve po více letech, když jsem měnil místo svého působení. Můj přístup je zcela jiný. Jedno orientální přísloví říká: „Když je žák připraven, učitel se vždy najde.“ Abychom si rozuměli. Kněz není ve farnosti jenom ten, který učí, ale především je tím, kdo se učí. Myslím si, že všechny události předcházejícího života člověka připravují na události budoucí. A tak i pobyt na dřívějších místech byl jakousi přípravou, abych mohl být v naší farnosti snad k něčemu a pro někoho užitečný. Měl jsem spoustu setkání, která mne skutečně mnohému naučila. Nevím zda jsem vždy reagoval správně. Protože jsme všichni lidé chybní, tak se musím přiznat, že jsem asi vždy nezvládl vše na výbornou. Všem těm, kterých se dotklo mé nezvládnuté jednání, se upřímně omlouvám. Omlouvám se také těm, které jsem nestačil pochopit a tím také zranil. Chtěl bych však především všem, s nimiž jsem se setkal a společně cokoliv prožíval, upřímně poděkovat. Když jsem jednou dostal otázku, jak se cítím po svém návratu na Moravu z českého prostředí, nemusel jsem dlouho přemýšlet, abych našel správnou odpověď: „Přišel jsem mezi své.“ A tak tomu i zatím zůstane. Nejudu daleko a pokud by někdo chtěl se mnou mluvit, tak mne vždy může najít. Práce v budoucnu bude trochu odlišná, ale také v mnohém podobná. Co se stesku týká, všechny se budu snažit mít ve svém srdci. Není to jenom fráze, to jste mnozí asi pochopili již dříve. Při svém návratu do našeho prostředí jsem se setkal s lidmi, s nimiž jsem spolupracoval před dvaceti i více lety a čas jakoby spíše posílil naše vztahy. Díky za zkušenost pobytu ve fryštácké farnosti. Dík patří především našemu Pánu a také představeným, kteří rozhodují o místě působení. Budu vám všem žehnat i nadále, i když to bude z míst, která jsou o několik kilometrů od Fryštáku vzdálená. Za vše, co jsme spolu prožili, děkuji a do dalších dní vše dobré přeji a od našeho Pána požehnání vyprošuji

otec Emil

"Mějte oči upřeny na Ježíše"

Jak jistě všichni víte, od 1. září máme nového duchovního správce – stal se jím P. Mgr. Miroslav Dibelka, SDB. Z následujícího rozhovoru se o něm dozvíte více.

➤ **Řekněte nám, prosím, něco o sobě.**

Narodil jsem se 29. 9. 1956 ve Frýdku-Místku. Mám pět bratrů a z rodičů žije již jen maminka. Měřím 170 cm a vážím cca 80 kg (trochu si fandím :-)) Původně jsem vyučený jako provozní zámečnick, ale poté jsem vystudoval gymnázium a završil studijní dráhu teologickou fakultou v Litoměřicích, kde mým spolužákem a nejlepším kamarádem byl otec Jan Komárek, kterého dobře znáte.

➤ **Kdy jste se rozhodl pro kněžskou dráhu?**

První myšlenky na kněžství mě napadaly v mých 16ti – 17ti letech. Předtím (i potom) jsem samozřejmě ministroval v Hodoňovicích u Frýdku-Místku, kde salesiáni měli v době 2. světové války noviciát a v tom kostelíku jsem sedával pod sochou sv. Dona Boska. Ve vlastní rodině jsme měli kněze – salesiána – a ten mě v 70. letech vzal na tzv. „chaloupky“, kde jsem poznával salesiány. Jako bohoslovec v semináři jsem požádal o vstup do kongregace Salesiánů Dona Boska a byl jsem přijat. Do semináře jsem vstoupil v roce 1978 a teologii jsem ukončil roku 1983.

➤ **Kde všude jste už působil?**

Těch míst bylo za dvaadvacet let mého kněžského života víc – namátkou Šumperk, Hrabyně (poutní místo na Opavsku), Hranice na Moravě, České Budějovice, Hroznová Lhota na Slovácku, Rumburk, Újezd u Brna a nyní Fryšták.

➤ **Těšil jste se do Fryštáku – „rodného města“ českých salesiánů?**

Na tuto otázku, kterou jsem dostával a dostávám často, se mi těžko odpovídá, protože nevím, co mě zde všechno čeká. Jiný kraj, jiný mrav. Ale všude je zem Páně – říká se. Takže jsem sem přijel s nadějí, zvláště když je Fryšták „Betlémem salesiánů“ a žily zde tak vzácné osobnosti – dokonce i biskup – a žijí zde báječní salesiáni a jejich spolupracovníci, na jejichž rady a pomoc spoléhám.

➤ **Co rád děláte ve volném čase?**

Spím, jím, čtu, jezdím na kole.

➤ **Jaké je Vaše životní krédo?**

Jako motto na primičním oznámení jsem si dal slova z 12. kapitoly listu Židům: „Mějte oči upřeny na Ježíše.“ Jinak se držím slov Dona Boska: „Dělej dobro, dokud můžeš.“

➤ **Chtěl byste ještě něco vzkázat fryštickým farníkům?**

Nežádám, aby mě milovali, ale aby měli rádi Pána Ježíše a věřili, že salesiáni to myslí dobře a věří Fryštačanům, že oni také.

Díky za rozhovor a přejeme Vám ve Fryštáku jen samé pozitivní zážitky!

-pk-

Naše poutní místa Rajnochovice

Rajnochovice se nacházejí na hlavním tahu z Bystřice pod Hostýnem do Valašského Meziříčí. V obci Komárno odbočíme doprava přes Podhradní Lhotu a jsme tam. Rajnochovice nejsou ale známé jen pro kostel, zasvěcený sv. Anně, ale také pro svou práci s mladými lidmi – přímo v obci je „Přístav“, kde se pořádají různé víkendové i prázdninové akce, a o několik kilometrů dále se nalézá táborové středisko Archa, kam jezdí o prázdninách stovky dětí z celé republiky.

HISTORIE A POPIS POUTNÍHO MÍSTA

Dávná pověst vypráví, že u dřevěného kostela sv. Anny stávajícího v blízkosti nynějšího kostela téže světičky v Rajnochovicích žil člen zrušeného řádu templářů jako poustevník (řád byl zrušen v roce 1311). Poutní místo má starobytlou tradici svatoanenské úcty. Nynější barokní chrám Narození Panny Marie a sv. Anny byl vybudován olomouckým biskupem kardinálem Wolfgangem Schrattenbachem v roce 1716 a vysvěcen 25.7.1742. V roce 1727 zde vznikla samostatná farnost.

Chrám je architektonickým skvostem, jeho návrh pochází od italského architekta Tencally a nemá pro své jedinečné pojetí v širokém okolí obdoby. Pro svou majestátnost bývá také někdy nazýván „valašskou katedrálou“. Velkolepé schodiště vede k průčelí kostela ozdobenému erbem zakladatele a

sochami sv. Jana Nepomuckého a sv. Jana Sarkandra.

Hlavní oltář je ozdoben milostnou soškou sv. Anny Samotřetí s Pannou Marií, Ježíškem a postavou rytíře, tvůrce sousoší, což je podle pověsti zbožný rytíř z blízkého hradu Šaumberku. V klenbě na lunetě je freska s tématem Proměnění Páně na hoře Tábor. Boční oltáře jsou zasvěceny sv. Wolfgangu, sv. Václavu a Panně Marii Lurdské. Varhany, jejichž barokní skříň pochází z roku 1720 a je jednou z nejstarších na Moravě, jsou ozdobeny postavou krále Davida s anděly hrajícími na dávné hudební nástroje – kornety.

Dříve se zde konaly poutě třikrát do roka, nyní probíhá pouze pout' Svatoanenská, i když věřící sem přicházejí také na další mariánské svátky. V blízkosti kostela je kromě studánky s dobrou vodou také barokní fara adaptovaná na již zmiňované středisko mládeže.

POUTĚ

❖ **neděle po svátku sv. Anny (26. 7.)**
(mše sv. v 7, 9 a 10:30 hodin)

MŠE SVATÉ PŘES ROK

❖ **každou neděli v 8:05**

DUCHOVNÍ SPRÁVA

Římskokatolický farní úřad Rajnochovice, č. p. 12,
768 81, tel. 573 391 156.

Více informací na internetové adrese www.ado.cz/poutni/rajnochovice/rajnochovice.htm.

-pn-

Bratr Roger vstoupil do věčného života

V úterý 16. srpna během večerní modlitby v chrámu Smíření jedna žena – zřejmě duševně nevyrovnaná – ze zástupu lidí, kteří obklopovali komunitu, zaútočila nožem na bratra Rogera, zakladatele komunity v Taizé. Ten následkem tohoto zranění o chvíli později zemřel. Ve svém smutku komunita děkuje všem, kteří ji podporují náklonností a modlitbami.

Po smrti bratra Rogera se konala půlnoční modlitba se zpěvy, biblickými čteními a tichem. Během této modlitby krátce promluvil bratr François, jeden z nejstarších bratrů komunity.

Řekl: „V Bibli můžeme najít tato slova: ‚Drahocenná a těžká je v Hospodinových očích smrt jeho věrných.‘ Smrt bratra Rogera je nyní nepopsatelně drahá a těžká pro nás všechny. Smrt je, jako když se něco vytrhne, u násilné smrti to platí tím více. A přestože tato smrt byla způsobena nevyrovnanou osobou, cítíme nespravedlnost, která by mohla vést až k pocitu beznaděje. Když čelíme násilí, můžeme odpovědět jedině pokojem. Na tom bratr Roger nikdy nepřestal trvat. Pokoj vyžaduje nasazení celého našeho bytí, vnitřně i navenek. Vyžaduje celého člověka. Proto si dnes večer předávejme navzájem pokoj, udělejme vše pro to, aby nám všem zůstala naděje. Tato slova z Bible nám říkají, že tato smrt není drahá jen nám. Je drahá i Bohu. Bůh sám sdílí náš žal. Trpí s námi. Takto Bůh pocituje ‚smrt svých věrných‘, jak říká text. A bratr Roger jistě byl Božím přítelem. Vždycky se celou svou silou snažil, abychom pochopili, že Bůh nás miluje láskou, která nemá konce, láskou, která nikoho nepřehlídí, láskou, která nás přijímá takové, jací jsme, láskou, která nemá hranice. A pokud je pravda, že tato smrt způsobila zármutek i Bohu, chtěli bychom udělat vše pro to, abychom mu vyjádřili naši vděčnost za vše, čím pro nás bratr Roger byl.“

Pohřeb bratra Rogera se konal v úterý 23. srpna. Na jeho místo nastoupil bratr Alois, kterého sám bratr Roger ustanovil jako svého nástupce před osmi lety.

převzato z taize.com

XX.
Weltjugendtag
Köln 2005

Světové setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem

„Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2,2)

Jak už vyplývá z názvu, hostitelem 20. světového setkání mládeže se Svatým otcem se tentokrát stalo Německo, konkrétně Kolín nad Rýnem, ale také blízká města Bonn a Düsseldorf. Tato tři města během týdne 15. – 21. srpna přivítala více než 800 000 mladých ze 197 zemí světa. Motto letošního setkání uvedené pod názvem tohoto příspěvku bylo inspirováno ostatky Tří králů, které jsou uloženy ve vzácné zlaté truhle nad hlavním oltářem v kolínském dómu. Evangelijní příběh Tří králů a myšlenky v něm obsažené nás provázely během celého setkání – při katechezích, scénkách, homiliích – a motto setkání v latině (Venimus adorare eum) je obsaženo také v hymně kolínského setkání.

Také od nás z České republiky se na setkání vydalo kolem 3500 mladých lidí. Někteří vyjeli už ve čtvrtek 11. srpna, aby se zúčastnili předprogramu v německých diecézích. Oficiální program pro všechny české poutníky začal v pondělí 15. srpna večerní mší svatou, kterou pro nás sloužil otec biskup Josef Kajnek a následnou adorací, kterou vedl otec biskup Pavel Posád. České centrum bylo v kolínském kostele sv. Anežky, asi 15 min. od centra. Kostel jsme měli společně s komunitou bratří z Taizé, kteří pořádali každý den odpoledne a večer několik modlitebních shromáždění jako součást mezinárodních programů pro všechny účastníky setkání. Poté, co se ve středu dopoledne rozšířila zpráva, že předcházející den (16. 8.) večer byl zavražděn přímo v chrámu Smíření v Taizé při večerní modlitbě hlavní představený komunity bratr Roger, byl „náš“ kostel sv. Anežky při modlitbách vedených bratry z Taizé vždy plný.

A jak setkání vůbec probíhalo? Po příjezdu do Kolína jsme byli ubytováni zčásti ve školách, zčásti na stadiónu a také v německých rodinách. Měl jsem to štěstí bydlet v rodině a i když zpočátku převládaly obavy, nakonec se to ukázalo jako velká výhoda, především kvůli tomu, že jsme se mohli seznámit s hodnými a dobrými lidmi a znovu se přesvědčit o tom, že je stále dost těch, kteří mají pro druhé otevřené srdce...

Český program kromě zahajovacího programu v pondělí večer začínal každý den ráno a vrcholil mší svatou, kterou vždy koncebroval některý z našich biskupů, kteří byli na setkání přítomni téměř všichni (včetně otce Karla Herbst, který měl pro nás - českou mládež páteční katechezi). Dopolední český program měl jak zábavné tak i duchovní části. Začínalo se vždy modlitbou a slovem na den, po kterém následovala „rozcvička“. Dopolední pásmo bylo plné různých zajímavých svědectví, rozhovorů, promítání dokumentů a nechyběla vždy katecheze nějakého z biskupů. Zábavný program byl motivován pátráním po záhadném čtvrtém králi, který se údajně vydal také do Betléma za svými třemi „kolegy“. Pátrání bylo zpracováno jako televizní zpravodajství přinášející různé reportáže z míst, kde záhadná postava čtvrtého krále pomohla někomu v nouzi, aniž by se podařilo zjistit její identitu. Zpravodajství bylo doplněno také diskusním pořadem „I čili jeden den“, v kterém „známí odborníci“ diskutovali nad různými tématy souvisejícími s putováním tří králů. Nechyběla ani každodenní soutěž o zajímavé ceny pořádaná webovým portálem Signály. Po mši svaté, kterou vyvrcholil český program, následoval oběd, při kterém účastníci dostali zároveň i balíčky s večeří. Po počátečních stravovacích zmatcích se jídla ujala česká pořadatelská sekce a v dalších dnech byl už výdej jídla zcela bezproblémový.

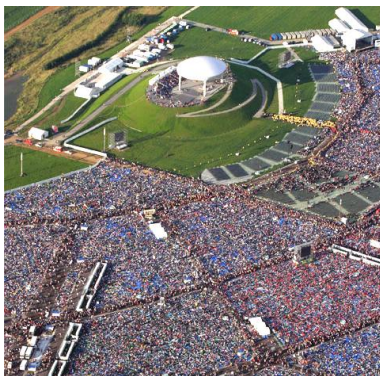
Mezinárodní program byl oficiálně zahájen v úterý 16. srpna mší sv., kterou na jednom z kolínských stadiónů koncelebroval kolínský biskup kardinál Joachim Meisner. V následujících dnech byl mezinárodní program vlastně pestrobarevnou škálou akcí různého druhu – od řady koncertů, přednášek, přes různá setkání, workshopy, až k duchovnímu programu, jako připravovali např. právě bratři z Taizé. Při těchto akcích jsme měli možnost setkávat se lidmi z různých národů a kultur, přičemž šlo vždy o setkání velmi přátelská a spontánní (potkali jsme dokonce poutníky až z Madagaskaru nebo Filipín). Využili jsme také možnost vykonat pout' do kolínského dómu, pro který Svatý otec vyhlásil možnost získání plnomocných odpustků po dobu setkání.

Jeden z významných bodů programu přišel ve čtvrtek odpoledne, kdy se měl Svatý otec přivítat s mladými po svém příjezdu do Kolína, a to při projíždce na lodi po řece Rýnu. Češi měli to štěstí, že se přímo před nimi loď se Svatým Otcem vytáčela, aby vyplula nazpět, takže jsme měli možnost Sv. otce vidět z velmi malé vzdálenosti. Spolu s papežskou lodí jelo po Rýnu také 5 dalších lodí – se zástupci jednotlivých kontinentů (na té evropské samozřejmě nechyběli v hojném zastoupení ani Češi i s některými svými biskupy).

Blížil se víkend a program setkání pomalu začal vrcholit. Páteční večerní křížovou cestu pro české poutníky, která byla doplněna svědecktím Mons. Karla Otčenáška, přerušila nepředvídaná návštěva biskupa Renata Boccarda, který má na starosti veškeré papežské zahraniční cesty. Vyřídil nám pozdrav a pozhnání od Svatého Otce a odvázel si pak pro papeže vzkaz, že s českými poutníky může počítat. V sobotu jsme se po rani mši sv., kterou koncelebroval pan kardinál Vlč, a po rozloučení s českým centrem co nejrychleji vydali na cestu, jejímž cílem

byla rozlehlá pláň Marienfeld, na které se mělo uskutečnit setkání Svatého Otce se všemi účastníky setkání. Program začal o půl deváté večer vigilií, při níž drželi všichni účastníci v rukou rozžaté svíce. Všichni jsme byli účastni bohoslužbě slova, zakončené promluvou Svatého Otce, během celého programu se hodně zpívalo a na závěr byla krátká adorace před Nejsvětější Svátostí s pozhnáním. Noc jsme strávili ve spacácích a na karimatkách přímo na Marienfeldu. Nedělní ráno bylo studené a vlhké, protože padla rosa, ale my už jsem se těšili na závěrečnou mši sv. v 10:00, kterou opět koncelebroval papež Benedikt XVI. (zúčastnilo se jí podle odhadů asi milion lidí). Svatý Otec se v promluvě zaměřil především na význam eucharistie pro dnešního mladého člověka a také na význam společenství pro život dnešní církve. A byl tu konec – závěrečné pozhnání, rozloučení a oznámení příštího světového setkání mládeže – Sydney 2008. Pak nás čekalo dlouhé celodopolední putování k našim autobusům mezi davy lidí všech národností, protože jinak než po

svých se do Kolína kvůli přetížené dopravě dostat nešlo...

Myslím, že nikdo, z těch, kdo se setkání zúčastnil, nelituje. Mimo skvělou atmosféru a zážitky jsme byli přece také poutníci podobní Třem králům, kteří také neměli cestu do Betléma vždy určitě jednoduchou, ale cíl jim stál určitě zato – stejně jako i nám.

Vít Němec

TOUR TATRY 2005 ANEB SPOLČO JEDE NA HORY

Předloni jsme dobývali vrcholy Malé Fatry, v minulém roce zase divoké vody řeky Vltavy, a tak letos byly na řadě opět hory.

Rozhodli jsme se vydat přímo do nejvyššího pohorí střední Evropy – tedy do Vysokých Tater. Ani jsme se nenadáli a už zde byl den odjezdu. Z Fryštáku se na „Tour“ vydalo sedm statečných a další dva se k výpravě přidali v tatranském podhůří. Celkem tedy devět účastníků. A mohlo nás být i víc, nebýt nešťastných nehod, které postihly některé potenciální horaly a horalky (zlomené končetiny, konkurenční akce...). No, co se dá dělat – aspoň nám stačilo jedno auto. :-). Tak tedy, brzy odpoledne nabral Volkswagen Transporter kurz východ. Do našeho dočasného domova, kterým se stala vesnička v samotném podhůří Tater – Batizovce, to bylo téměř 300 km, ale cesta probíhala bez potíží a v podvečer jsme byli na místě. První společná večeře, první porada nad mapami a horskými příručkami a pak rychle na kutě, protože další den nás již čeká první zkouška.

Spánek byl osvěžující, vítalo nás sluníčko, a tak nic nebránilo tomu, abychom se vydali k našemu prvnímu cíli, kterým byla Východná Vysoká. Cestou se nám naskytl smutný pohled na polámané pláň, pozůstatek po prosincové vichřici. Nicméně na Hrebienku, odkud jsme vycházeli, nás již vítal zelený les, skrze který jsme se vydali dále. Naší první zastávkou byl Sliezsky dom – chata u malebného horského plesa (v roce 1995 ji dokonce navštívil svatý otec Jan Pavel II.). Dali jsme si teplou polévku a horký čaj či kafičko, což se hodilo, protože po ranním slunku už nebylo ani památky – naopak se povážlivě zatáhlo a začalo poprchat. To nám však nezabránilo v postupu dále – hodili jsme na sebe další vrstvy oblečení a vyrazili vzhůru – podél vodopádu, dalšího jezírka a luk plných květin, kde jsme sledovali „stádo“ svišťů, až ke strmému kamenitému stoupání. To nás dovedlo až na vrchol (ten byl ve výšce více než 2400 m nad mořem). Měli jsme za sebou 1200 m převýšení a první vrchol „Tour Tatry“ byl dobyt. Vrcholové foto, odměna v podobě domácího mlsí (vynikající to výrobek našich děvčát), chvíle obdivování okolních scenérií a rychle zpátky.

Pro úterý jsme vymysleli krásný okruh vedoucí ze Štrbského plesa k Solisku. Bohužel hned na začátku se zranilo jedno z děvčát – Pavlínka – která se rozhodla pro návrat na Štrbské pleso, i když předtím podala vynikající výkon a vyšplhala i se zraněnou nohou po řetězech nahoru nad vodopád Skok. Zde jsme ji ale museli opustit a vydat se dále bez ní. Cestou jsme míjeli četná horská jezírka, a kochali se nádherným, člověkem téměř nedotčeným prostředím. Stoupání bylo strmější než předchozí den, ale všichni, včetně zdravotně handicapovaného Peti, jsme ho zdárně zdojali, za což

jme se dočkali odměny v podobě výhledu do všech stran. Cesta dolů byla rychlá, a tak jsme se brzy setkali s Pavlínkou. Tím ale den zdaleka nekončil. Rozhodli jsme se totiž vyzkoušet hru zvanou minigolf. Zpočátku měli někteří s neposlušným míčkem problémy, byli i tací, kteří se vymlouvali na křivou hůl, ale nakonec všichni prokázali své nesporné sportovní kvality. No a ani to nebylo vše. Cestou domů jsme navštívili ještě jednu atrakci – tzv. bobíky – vozítka, řídicí se po dráze závratnou rychlostí (někteří byli z jízdy tak namlsaní, že ignorovali nápis „stop“ a snažili se prorazit kolonu a jet ještě jednou... :-))

Loučení s Pavlínkou

Říká se, že třetí den bývá krizový, a tak jsme opustili příkré svahy Tater a vydali se ke známému poutnímu místu – k Levoči. Modlitba na louce u baziliky, výborný oběd dole ve městě (někteří si nenechali ujít pravou slovenskou specialitu – brynzové halušky), prohlídka zdejšího kostela (zde se nachází také lavice, kdysi patřící zdejší šlechtičně, k níž se váže pověst, že která slečna sem usedne, do roka se vdá. Tři naše děvčata to zkusila, tak uvidíme...), pak ještě nějaká ta zmrzlina a honem dál – na Spišský hrad. Tato zřícenina je největší ve střední Evropě. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí, ale vrcholem prohlídky byla návštěva mučírny, při níž se někteří pořádně vyřádili... A pak už rychle domů, protože další den nás čekal asi nejnáročnější výstup.

A o jaký že výstup se jednalo? Skupinu čtyř vyvolených čekala cesta na nejvyšší vrchol střední Evropy – na Gerlachovský štít. Ostatní museli tuto šanci z různých důvodů oželet, ale ani tito členové výpravy se nenudili – ba právě naopak – trasa na Terryho a Zbojnickou chatu patří mezi nejpěknější v Tatrách. Rovnou dodejme, že byla možná i únavnější, než výstup na Gerlach. Ale vraťme se k ránu – tak tedy, zatímco v šest hodin ráno ještě všechno spalo, my čtyři jsme již vycházeli k vrcholu. Po celou dobu výstupu (i sestupu) jsme byli přivázáni na laně, protože některé úseky byly opravdu strmé a náročné. Musím však říci, že jsme se s řetězi, skobami a lany vyrovnali dobře – zvláště naše děvčata vše zvládla s bravurou ostřílených horolezkyň... No a po třech hodinách strmého stoupání, tisíce metrech převýšení a předběhnutí tří jiných výprav (překvapilo nás, jak je zde živo – k vrcholu míří jedna výprava za druhou) jsme stanuli na vrcholu. Výhled byl nádherný. Člověk jen stojí a bez dechu pozoruje tu krásu a přemýšlí nad spoustou věcí... Když jsme se dost vynadávali a posilnili na zpáteční cestu, vydali jsme se jinou cestou dolů. Zde jen jednu perličku: V nejpřehlednějším úseku, kdy se slézá dolů téměř kolmou stěnou, někdo minulý rok ukradl na 200 m řetězů, a tak nyní jsou zde jen prázdné skoby... I tuto překážku jsme ale zdárně zvládli a ve dvě hodiny jsme už popíjeli kofolu na Sliezkom dome. To byli naši kolegové někde v polovině trasy, to znamená na Terryho chatě. Od té začínala ta náročnější část

odvážný nosič Honza

cesty, plná řetězů a sněhu (někteří si nenechali ujít pořádnou koulavačku), která vedla až ke Zbojnické chatě (zbojníky byste tady ale hledali marně). Chvilku odpočinku a pak rychle zpět do Smokovce, kde jsme se všichni shledali a nadšeně se dělili o zážitky. Mimochodem, cestou zpět jsme si povšimli jakéhosi divného kouře, ale teprve doma ve Fryštáku jsme se dozvěděli, že jsme míjeli největší slovenský požár za posledních sto let.

Náš peloton na Tour Tatrov vjíždí do poslední etapy a konec se neúprosně blíží. Ale ještě je zde poslední cíl – Rysy, známá to hora na hranici mezi Slovenskem a Polskem. Pochod byl velmi dlouhý a protože horka dosáhla v tento den vrcholu, nešlo se zrovna ideálně. Ale to nám nemohlo zkazit náladu. Na Chatu pod Rysy jsme dokonce vynesli dvě tašky uhlí, za což se nám dostalo teplého hrnku čaje. Co jsme nečekali, to byl počet lidí mířících k vrcholu. Myslím, že bychom Rysy mohli bez nadsázky nazvat tatranský „Václavák“. Cesta dolů se trochu prodloužila, protože náš „taťka“ František zapomněl nahoře taštičku s peněženkou a klíči a dalšími nezbytnými věcmi, – našťastí ji ale našel a tak jsme se mohli dopravit zpět do naší základny, abychom zde strávili poslední společný – hodnotící – večer.

Nastává poslední noc, poslední jítro – sedmý den. Rychle se nasnídat, všechno uklidit a hajdy do auta. Horko je téměř nesnesitelné, a tak se, až na výjimky, nezastavujeme a jedeme stále dál na západ. Týden, plný zážitků, skal a pohody, končí – tak příští rok v italských Dolomitech! -pk-

Z dějin naší farnosti

aneb jak vypadala fryštská farnost v minulých stoletích

23. KOSTEL – varhany (pokračování)

Generální oprava a přestavba varhan

Celá oprava nakonec začala v březnu r. 1977. Ve farní kronice je o celé akci tento zápis: *Dne 15.3.1977 přijeli od podniku Organa - Kutná Hora dva montéři: Josef Burian (...) a jeho syn (...), demontovali varhany a některé pišťaly kovové odeslali k přepracování do podniku do Kutné Hory. Demontáž trvala tři dny. Bedny s pišťalami odvezlo do Kutné Hory nákladní auto JZD Fryšták při příležitostné jízdě do Čech. Dne 10.8.1977 přivezlo nákladní auto (podnikové) všechny součásti varhan a přijeli též tři montéři - varhanáři: Jos. Burian, starší, Jos. Burian, mladší a Antonín Kadeřábek (...) a hned začali s montáží varhan. Dne 12.9.1977 přijel ladič Josef Šram (...). Dne 14.9.1977 byla montáž varhan ukončena, montéři odjeli a zůstal jen ladič Josef Šram a jeden montér Ant. Kadeřábek. Částečně naladěné varhany poprvé zazněly v neděli 25. září při oslavě osmdesátin Sv. Otce Pavla VI., na motiv „Kristus vítězí.“ Kolaudace varhan se konala 4.10.1977, v úterý v 9 hod. dopoledne. Kolaudaci provedl prof. Antonín Schindler (...) za přítomnosti vedoucího varhanářského podniku Organa - Kutná Hora p. Jiřího Ondráška, ladiče p. Josefa Šrama, p. varhaníka Antonína Rajndla a administrátora Aloise Pijáka. (...) Nátěr nových částí varhan (...) a dvou dveří na kůru provedl p. Zdeněk Škrabal, malíř a natěrač ve Fryštáku. Obložení zábradlí na kůru s chodů na věž provedl p. František Raška z Fryštáku za pomoci p. Jos. Sedláře z Fryštáku.*

Celá oprava nakonec stála přesně 301 819,- Kčs. A protože se z opravy zachovala také fotodokumentace, některé z fotografií otiskujeme ve Farníčku.

-vn-

Ministranti v Sebranicích s otcem Kájou

Ve středu 27. července odjelo 8 fryštáckých ministrantů na pětidenní pobyt na faru do Sebranic. A kdo jel? Radim, Filip, Tom, Pavel, Honza, Standa, František a Vít'a. Do Sebranic jsme přijeli v 18 hodin a hned jsme se ubytovali do velkého pokoje ve druhém patře. Večer jsme se dívali na fotbal, hráli různé hry a před spánkem jsme šli do kaple pomodlit se.

Ve čtvrtek jsme vstávali v 7 hodin a šli jsme na mši do kaple. Potom byla snídaně, po které jsme se šli nachystat na výlet. Kolem deváté jsme vyjeli auty do vesnice Lubná, kde nás otec Kája a otec Pavel vysadili. Museli jsme dojít pěšky do vesnice Budislav, tam jsme posvačili a pak nás otec Kája odvezl na rozhlednu. Když jsme se seshora porozhlédli, odjeli jsme do nedalekého lesa, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny. První skupinka jela autem a druhá šla pěšky. Měla to sice někdy hodně namáhavé, ale stálo to za to. Kolem cesty byly obrovské skály a dokonce nějaké malé jeskyně. Obě skupinky se setkaly kousek od cíle, kterým byl penzion Polanka, kde jsme si dali oběd. Odpoledne jsme hráli různé hry a potom fotbal. Večer byla zase společná modlitba a pak se šlo spát.

Páteční ráno bylo stejné jako předchozí. Po snídani jsme se auty dovezli až k Polance, otec Pavel odjel do Sebranic a my jsme se vydali směrem k Pivní roklí. Když jsme došli až k ní, sešli jsme dolů a dál šli v ní. Sem tam se objevila voda, ale to nám ani nevadilo. Jednou jsme museli zdolat hodně strmý kopec, protože jedna část rokle se nedala projít. Nahoře jsme chvíli hledali cestu, kterou jsme nakonec našli. Sestoupili jsme zpět do rokle a pokračovali v cestě. Za chvíli tu byl konec rokle a my jsme museli vyjít na slunko. Chvilku jsme šli podél kukuřice po polní cestě a potom jsme se napojili na cestu, která vedla k našemu autu. Kája nás postupně převezl do Polanky, kde jsme si dali oběd. Po obědě jsme odjeli do Sebranic, kde si někdo hrál a někdo taky odpočíval. Večer opět fotbal, modlitba a spánek.

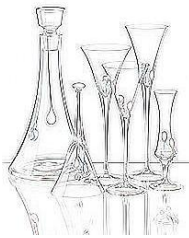
Na sobotu byla naplánována prohlídka Litomyšle – prohlédli jsme si hrad a faru. Po obědě jsme se někteří šli koupat, ostatní zůstali na faře a odpočívali. Když jsme se dost vykoupani, vrátili jsme se na faru, kde jsme si zahráli hru na slepce a potom „pro změnu“ fotbal. Večer jsme měli táborák. Opekli jsme si buřty, snědli pohár, naposledy se společně pomodlili a šli spát.

V nedělní ráno jsme šli samozřejmě na mši a po snídani jsme se už rozloučili s farou i se Sebranicemi a jeli do Poličky, kde pro nás měl program pan Stodola ze Starých pák. Vyšli jsme na staré hradby, prohlédli si kostelní věž Sv. Jakuba (narodil se tam Bohuslav Martinů). Dozvěděli jsme se spoustu věcí o historii. V blízké restauraci jsme si objednali oběd, na který jsme čekali hodinu, abychom ho pak měli v sobě za čtvrt hodinky. Po dobrém obědě jsme odešli ke Stodolům, kde jsme dostali zmrzlinu a koláče. Pak jsme zašli ještě na blízký minigolf a pak už na autobusovou zastávku a hurá domů!

František Osoha

PRÁZDNINY ZPĚVÁKŮ ANEB JEN SI TAK TROCHU FOUKNOUT

Co dělají zpěváci v létě? Všechny povinnosti za nimi, prázdniny v běhu, no to je život... Avšak kolektivního ducha je třeba upevňovat neustále, i o prázdninách. A tak – kde se vzal, tu se vzal – byl tu najednou nápad na malou prázdninovou exkurzi, která by ty zpěvácké prázdniny tak trochu rozpůlila. Avšak najít termínovou shodu, a to ještě o prázdninách, to je problém. Takže výslednou sestavu představovaly nakonec čtyři zpěvácké rodiny – tedy osm rodičů a dvanáct dětí. Někteří to vzali skutečně z gruntu a rozhodli se v místě exkurze dokonce bivakovat (a tvářili se pak nadmíru spokojeně). Jiní pak dorazili přímo z domova.

A tak v pátek 4. 8. přešlapovala ráno celá sestava pěvecké exkurze před vrátnicí skláren v Rapotíně. A propois Rapotín – ten snad ani nemá konce... Nejdříve přišlo na řadu malé muzeum, které zachycuje vývoj sklářské výroby v Rapotíně. Od prapočátků až po baňku (prý), kterou nedávno vlastnoústně vyfoukl jeden nejmenovaný nejvyšší představitel ČR. A pak už se šlo do provozu. Ústředním bodem exkurze byly sklářské pece a u nich vyfukování koulí pro různé typy osvětlovacího skla. Koulí menších, ale i hodně velkých. Nejdříve zaujali zpěváci pozici pozorovatele a pak – děti – dokonce i pozici mistrů sklářů. Některé přistoupily k nástroji i výkonu jako rodilí foukači, u jiných byly výsledky poněkud problematičtější, obojí však sklidilo potlesk pozorovatelů. Pak došlo i na další prostory provozu, byť část byla díky dovolené zcela osiřelá.

A pak už naši cestovatelé mířili dál – k přečerpávací přehradě Dlouhé stráně. Tato druhá exkurze byla operativně posunuta již na pravé poledne a doba jejího trvání upřesněna na celé tři hodiny. Tyto drastické změny způsobily ovšem té části výpravy, která nebyla předzásobena poživatinami, značné problémy v soustředění na vlastní program. První jeho částí byl podrobný výklad o zařízení před velkým světelným schématem, doplněný promítnutím filmů. Pro mladší část výpravy to nebylo příliš zajímavé avšak, i někteří zasloužili zpěváci byli přistiženi v pozici dočasného bezvědomí... Následovala cesta do útrobu země. Dlouhým studeným tunelem dorazili návštěvníci až do srdce celého zařízení – do prostor turbín (respektive jejich nejhornější části – celé turbíny zabírají několik podlaží podzemního objektu). Velká hala a v ní dva velké objekty. Jinak prázdné. A temný hukot. Poslední částí prohlídky byla návštěva horní přehrady, to už auty. Znamenalo to výjezd s velkým převýšením až na vrcholek, na němž je zbudována. Není to ani tak přehrada, jako spíš velikánský bazén s kónickými betonovými stěnami potaženými asfaltovou fólií. Přes den se z něj voda vypouští do dolní přehrady (a přitom vyrábí elektřinu) a přes noc se do ní zase vrací (a spotřebovává elektřinu). Procházka kolem přehrady, kterou však zvládla jen část našich návštěvníků, znamenala již rozloučení s Dlouhými stráněmi.

Absence oběda znamenala nutnost urychleného vyhledání stravovacího zařízení. To vybrané na první pohled nevypadalo příliš vábně, ale jídlo bylo rychlé, chutné a ne drahé. A zde už nastal okamžik rozchodu jednotlivých rodinných výprav. Někteří mířili za vodními radovánkami. Někteří se operativně rozhodovali cestou. Zde to nakonec vyhrál Šumperk. A překvapivě se projevil jako město velmi, ale velmi útulné, zajímavé, příjemné.

-post-

Církevně - liturgické okénko

Prosím, chtěla bych vědět proč se v kostele stále dokola zpívají písničky od čísla 512 – 519 a 589 – 592. Jsem ze Štípy a tam se tyto písně zpívaly jen ve všední dny. Čtvrtek a pátek k Božskému Srdci a v sobotu a v neděli mariánské. Již jsem psala i do Katolických novin a oni napsali, že to záleží na panu faráři nebo na varhaníkovi. Tak bych prosila, zda by byla možná nějaká náprava. Mnohokrát Pán Bůh zaplat'.

S pozdravem A. Z.

Hned na začátku bych chtěl poděkovat za tento dotaz, který je alespoň pro mě velmi zajímavý a podnětný a věřím, že odpověď na něj bude zajímat i další členy naší farnosti.

Předně bych chtěl jen upřesnit, že daná otázka se vztahuje pouze na liturgické mezidobí, což je, jak určitě každý ví, určitá část liturgického roku. Advent, doba vánoční, postní a velikonoční mají v kancionále své zvláštní skupiny písní, které se používají výhradně při těchto obdobích – jsou to čísla od 100, 200, 300 a 400.

Máte pravdu, že pan farář a varhaník mají skutečně největší vliv na to, co se při liturgii zpívá. Nicméně také oni sami by se měli řídit určitými obecně platnými pravidly, jenž jsou zakotveny v instrukci *Musicam sacram*, kterou jako jeden z „produktů“ II. vatikánského koncilu vydala Rada pro provádění liturgické konstituce v r. 1967. V ní se mimo jiné uvádí: „Zpěvy při mši se mají shodovat jednak s částí mše, při níž se zpívají, a jednak s liturgickým kalendářem.“ Podle této instrukce se snažíme zpívat i ve fryštáckém kostele. Na základních věcech, co je kdy vhodné hrát, jsem byl domluvený s otcem Emilem, takže se dá říct, že farář a varhaník mají ve Fryštáku „jednotný postup.“ Z výše citované instrukce vyplývá, že není možné, aby varhaník hrál podle své libovůle, co jej napadne, ale musí se především řídit liturgickým kalendářem, aby zpěv při mši korespondoval s tou památkou, svátkem či slavností, které se v dotčený den připomínají či slaví. Rada slavností a svátků má v kancionálu dokonce „své“ – tedy pro tuto příležitost složené písně, které se doporučují zpívat.

Nyní se dostáváme k samotnému jádru dotazu, kterými jsou jednak dny v liturg. mezidobí, ve kterých se neslaví žádný svátek ani slavnost a potom také neděle. Publikace *Příručka pro varhaníky* (K. Cikrle a J. Sehnal, Brno 1999), určená např. pro členy varhanických kurzů, jasně v kap. *Výběr písní* (s. 84 – 85) vymezuje, kdy je vhodné hrát jednotlivá čísla skladeb v kancionálu. Nás teď zajímají čísla tří skupin písní: V mezidobí se mají hrát čísla skladeb 512 ad., (eventuelně vhodná skladba z odd. 901 ad.), mariánské písně (801 – 820) se mají hrát o slavnostech, svátcích a památkách Panny Marie a čísla od 701 vybíráme o slavnostech a svátcích Pána Ježíše. (Zde samozřejmě s výjimkou písní ke sv. přijímání, které lze zpívat kdykoliv během liturg. roku.) Proto si myslím, že není liturgicky vhodné, aby se v mezidobí přes celou nedělní mši zpívala mariánská píseň, protože zde má jasné místo píseň mešní. Při nedělních mších svatých lze eventuelně zpívat sloku mariánské písně, ale až úplně na konci, při odchodu kněze, což také občas dělávám. Jinak během celé mše je nutné hrát mešní píseň. Totéž platí i pro všední dny bez slavností a svátků během týdne. Myslím, že na tomto místě není vhodné srovnávat Štípu s Fryštákem, protože ve Štípě je mariánský poutní kostel, z čehož vyplývá, že se zde mariánské písně budou určitě zpívat častěji než jinde. Je proto třeba se dívat i na tyto okolnosti. Jinak si myslím, že lze mariánské písně u nás v kostele

zpívat poměrně často – jednak každou sobotu (sobotní památka Panny Marie, mše sv. v 7 hodin ráno), dále také na mariánských pobožnostech Večeřadlo (každou první neděli v měsíci), dále máme velkou řadu mariánských památek, svátků i slavností během celého liturg. roku a samozřejmě také růžencové pobožnosti v měsících květnu a říjnu, kdy mariánské písně většinou zařazují i během mše sv. V případě písní k Božskému Srdci platí stejné pravidlo, jaké jsem napsal výše. Písně k Božskému Srdci se v našem kostele hrají pravidelně každý první pátek měsíci. Myslím, že na tomto místě je důležitá především domluva s knězem. Pokud se rozhodne, že např. každý čtvrtek a pátek budou mše sv. zaměřené k Božskému Srdci, není žádný problém tyto písně hrát. Důležité je, aby text písně co nejvíce korespondoval s liturgií, popř. s tématem homilie (kázání) atd.

V čem má ale naše farnost určitě rezervy, je spousta hezkých skladeb a to jak mešních (od č. 512), tak také ke sv. přijímání (od č. 701), mariánských a příležitostných, které se u nás téměř vůbec nezpívají, protože je jednoduše lidé neznají. Jen namátkou uvádím čísla 514, 706, 724, 792, 814, 816 a další. Tady máme ještě na čem pracovat a to včetně mě, protože k nacvičení spousty písní jsem se ještě nedostal. Uvidíme také, jaké představy bude mít o liturgickém zpěvu náš nový pan farář.

Vít Němec

NE!

Moc televize je bezesporu obrovská. Nemít v domácnosti televizor je hrdinství; a hrdinou nemůže být každý. Jen někdo má k tomu Boží povolání. Na televizi se koukáme všichni. Romové i skinheadi, profesori, dělníci, baletky, kardinál.

Neznám nikoho, kdo by byl toho názoru, že televize je čím dál slušnější a kultivovanější. Všichni tak vlastně říkají, že televizní programy jsou stále sprostější a barbarštější (i když přímo s těmito výrazy by asi většinou nesouhlasili). Ale spousta lidí si myslí, že to není tak zlé; někteří se domnívají, že se s takovým vývojem nedá nic dělat; pár lidí dokonce tvrdí, že takový vývoj neškodí.

K dobrému tónu vzdělaných a kultivovaných patří, že řeknou: dívám se na zprávy a na přírodopisné filmy. Já se dívám i na detektivky, a když jsem unavený, tak prostě úplně na všechno kromě věci vysloveně hříšných. U televize hledám především relaxaci, odpoutání od únavy a stresu. (...) Už před pár desítkami let vykonali v Německu pokus: zapečetili účastníkům televizi a nechali si od nich podepsat, že výzkumníci mohou kdykoli přijít do bytu „pokusných králíků“ a zjistit, jestli se „králíci“ nedívají na nějaký jiný, nezapečetěný televizor. I když odměna za neporušenou pečeť byla vysoká, dva měsíce dobrovolně bez televize nevydržel z účastníků pokusu nikdo.

Nyní jsme svědky dalšího kroku ve vývoji. Po letech váhání se české komerční televize jako jeden muž vrhly do takzvaných reality show. Ve světě je už viděly miliardy lidí. Rozhodl jsem se, že se k těm miliardám nepřipojím. Řeknu ne. Ne. Toto je (alespoň pro mě) okamžik, kdy končím. Dál už nepůjdu. Ani nebudu polemizovat, jestli jsou Velký bratr a VyVolení velké, malé nebo snad žádné zlo. Nebudu se dívat. Ani vteřinu. Ani jako spoluobčan pro informaci, ani jako odborník a učitel žurnalistiky pro analýzu. Milí studenti, řeknu, nezlobte se, o Velkém bratrovi nic nevíme; nedívám se na to.

*František Schildberger – publicista
Převzato z www.sklenenykostel.net*

Kalendárium září 2005

- 4. 9. 23. neděle v mezidobí
- 8. 9. Svátek Narození Panny Marie *
- 11. 9. 24. neděle v mezidobí
- 14. 9. Svátek Povýšení sv. Kříže *
- 15. 9. Panny Marie Bolestné
- 18. 9. 25. neděle v mezidobí
- 21. 9. Svátek sv. Matouše
- 22. 9. Bl. Josefa Calasanze a druhů *
- 25. 9. 26. neděle v mezidobí
- 28. 9. Slavnost sv. Václava
- 29. 9. Svátek sv. archandělů, Michaela,
Gabriela a Rafaela
- 2. 10. 27. neděle v mezidobí

* významné svátky a události
pro Salesiánskou rodinu

Co, kdy, kde?

KLUB MAMINEK

- 6. 9. Poprázdňinové setkání na DISu
- 20. 9. Výrobky firmy MISIVA
(kosmetika)

VÍKENDY NA DISU

- 23. – 25. 9. Podzemím a Podyjím (vede
Robert a Kosmič)
- 30. 9. – 2. 10. Divoká voda – Hamerský
potok (vede Kosmič)
- 8. 10. Paintball (vede Michal Hladký)

Více informací najdete na internetových
stránkách www.disfrystak.cz.

Z vašich dopisů

V prázdninovém Farníčku jste psali o snižování počtu věřících. Jak je to možné, vždyť se mi zdá, že nás v kostele přibývá?

Myslím, že nezáleží na počtu lidí v kostele, ale na tom, jak žijeme, prožíváme společenství v kostele i mimo něj. Jestli dokážeme druhé oslovit svým životem a nedíváme se na někoho „přes prsty“, že do kostela nechodí. Všimám si toho, jak Duch Boží působí mezi lidmi bez vyznání, protože žijí často krásným životem k sobě, ale i mimo rodinu a tak nás křesťany vlastně učí.

Nechci, abychom si mysleli, že když chodíme do kostela, máme vyhráno a nemusíme už víc dělat nic. Právě tady je začátek, který máme rozvíjet. Abychom se jednou nedivili, že náš „nevěřící“ soused nás předběhl do nebe. Neboť „první budou poslední a poslední prvními“. A také „komu bylo hodně svěřeno, bude se po něm i hodně požadovat“.

Jana Skalíčková

